

ringen arbejder på forventede efterbevillinger. Regeringen fører en meget letsindig politik.

Jeg håber for regeringen – og for Danmark ikke mindst – at regeringen er i stand til at styre det. Jeg håber, at der ikke sker fejl på styretøjet, for regeringen er i den situation, at den har ladet værktøjskassen stå hjemme, for den har fralagt sig enhver form for handlemulighed, hvis konjunkturerne går den ene eller den anden vej. Den har opbrugt alt, hvad der kan opbruges, og mere til, hvis vi får lavkonjunktur, og den har bundet sig selv og forhindret sig selv i at kunne agere, hvis konjunkturerne vender og det kommer til at gå for stærkt.

Vi ved fra 1980'erne, at det kan komme til at gå for stærkt. Vi ved, at det kræver værktøj, at løse den slags opgaver, men regeringen har ikke et eneste stykke værktøj. Det er trist for Danmark. Regeringen har sit flertal, og det flertal er solidt, men det er et noget letsindigt flertal.

Derfor trænger vi faktisk til at få rodet lidt op i diskussionen om, hvad der i virkeligheden skal til, for at vi kan løfte fremtiden for Danmark på en måde, som er tryk for alle de mennesker, som stoler på, at Folketinget er i stand til at løse opgaverne, inden de bliver til store problemer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er sådan set enig med statsministeren i, at diskussionen ikke har været særlig fokuseret. Jeg er også enig med statsministeren i, at der måske har manglet lidt brod og ligesom lidt kontant afregning. Men jeg synes, at det hænger sammen med, at vi i høj grad har diskuteret forskellige ting.

Enhedslisten og andre partier har forsøgt at sætte fokus på spørgsmålet om arbejdsløsheden, på spørgsmålet om beskæftigelsen. Det har statsministeren ikke rigtig villet diskutere, og det diskuterer statsministeren heller ikke rigtig i sin opsamling.

Vi mener, at det er noget, der interesserer mennesker, fordi det er noget, der berører mennesker. Lad os bare tage et par enkelte tal. Hvis vi tager fra marts 1999 til marts 2003, er arbejdsløsheden blandt akademikere steget fra 4,6 pct. til 6,3 pct., blandt elektrikere fra 1,6 pct. til 5,6 pct., i byggefagene fra 7,2 pct. til 9,4 pct. osv. I en række vigtige fag, hvor mennesker arbejder og henter deres udkomme, er der sket en markant stigning i arbejdsløsheden.

Det har vi af hensyn til de mennesker, det rammer, af hensyn til deres familier, af hensyn til deres børn – det har noget at gøre med det der med den sociale arv og sådan nogle ting – og af hensyn til alle de mennesker, der frygter at blive ramt af arbejdsløsheden, forsøgt at gøre til det centrale i denne debat. Det har ikke interesseret statsministeren særlig meget, og derfor er det lidt blevet en debat i øst og i vest.

Jeg synes også, at statsministeren har været overfladisk i sin besvarelse af nogle af de spørgsmål, som er blevet rejst, og som han så alligevel er gået ind på. Tag nu den bekymring, som er blevet udtrykt af vores medlemmer fra Grønland og Færøerne. De har jo sagt noget meget tydeligt til statsministeren, som statsministeren ikke forholder sig til. Hvad er det, de har sagt?

Lad os tage udgangspunkt i missilskjoldet. De har sagt: Vi har lavet en aftale med den danske regering, hvor vi har forsøgt at få selvbestemmelse i Grønland med hensyn til, om der skal stationeres elementer til et missilskjold i Grønland. Vi har lavet en aftale med den danske regering, hvor vi har forsøgt at få mest muligt at skulle have sagt, men vi har måttet erkende, at der er grænser for, hvor meget vi har kunnet få sagt på grund af grundloven.

Det er noget, som statsministeren gang på gang har understreget. Det er også noget, som statsministeren har fået skrevet ind i den erklæring, der er lavet sammen med grønlænderne, altså at der er grænser for, hvor langt man kan gå på grund af grundloven.

Kl. 20.50

Men samtidig har statsministeren jo været ude i går og i dag og sige, at statsministeren ikke ser noget perspektiv i at ændre grundloven. Betyder det ikke, at der er lagt nogle ganske bestemte, meget snævre begrænsninger på, hvor langt mulighederne for selvstyret i Grønland og Færøerne kan udvikles?

Det er jo det spørgsmål, som er blevet rejst, men statsministeren forholder sig ikke til det. Hvordan sikres der mere selvstændighed for Grønland og Færøerne, hvis det rammer mod grundloven og statsministeren ikke vil ændre grundloven? Lad os dog få et svar, vil jeg sige til statsministeren.

Så er der spørgsmålet om masseødelæggelsesvåbnene. Der vil jeg først sige, at jeg er dybt imponeret af statsministerens engagement, måske ikke så meget i spørgsmålet, men mere engagementet, når han skal fortælle om de her mas-